

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/149/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621010093
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1621010093.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Erika Tomusa, v trestnej veci obžalovaného O. Y., pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní Okresnej prokuratúry Malacky, proti rozsudku Okresného súdu Malacky, č. k. 3T/12/2021-331 z 24. apríla 2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. februára 2024, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky, č.k. 3T/12/2021-331 z 24.04.2023, bol obžalovaný O. Y., podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku, spod obžaloby Okresnej prokuratúry Malacky, č. 1Pv 26/20/1106-23 zo dňa 01.03.2021, pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

v bližšie neurčenú dobu v mesiaci jún 2019 až júl 2019 pravdepodobne vo večerných hodinách na adrese Stupava, D. XXX/X v byte číslo 1, minimálne raz chytal rukami maloletého O.S., narodeného 21.04.2015 v čase, keď tento ležal, za jeho obnažený pohlavný úd

oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal prokurátor okresnej prokuratúry odvolanie v neprospech obžalovaného.

V dôvodoch odvolania, ktoré bolo súdu doručené dňa 04.09.2023 uviedol, že s rozhodnutím súdu, ktorým obžalovaného spod obžaloby oslobodil, sa nestotožňuje a má za to, že vo veci bolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané, že maloletý F. spolu so sestrou strávili v období jún a júl 2019 asi mesiac až dva mesiace u O. Y., kam deti priviedla ich matka W. S., pretože nemali kde bývať. Tiež podľa prokurátora bolo bez pochybností preukázané a stotožnené, že obžalovaný O. Y. prezývaný „D.“ je homosexuálne orientovaný, čo ani nespochybňoval. Podľa odvolateľa tieto skutočnosti potvrdzuje aj svedkyňa A. P. pracujúca ako profesionálny rodič, ktorá vypovedala o skutočnostiach, ktoré jej poskytol maloletý F., keď sa stal obeťou sexuálneho zneužívania.

Podľa prokurátora všetky vyjadrenia smerujúce voči obžalovanému sú spájané s osobou „D.“ alebo „D. O.“ a je podľa neho nepochybné, že sa jedná o obžalovaného. K samotnému výsluchu maloletého prokurátor zdôraznil, že tento bol vykonaný len raz a pri výsluchu vypovedal, že „zle mu robila D.“ a na pomôcke demonštroval ako mu obžalovaný strkal prsty do penisu a chytal ho medzi stehnami.

Má za to, že maloletý vypovedal primerane veku, pričom súd prvého stupňa túto výpoveď zodpovedne nevyhodnotil a v podstate si ju prispôbil pre oslobodzujúci výrok. Nemožno konštatovať, že vznikli

pochybnosti o prežitých udalostiach a potom sa nestotožňuje s vágnym odôvodnením rozsudku. Tiež sa nestotožnil so záverom súdu, že otázky kladené vyšetrovatelkou maloletému boli sugestívne, naopak prokurátor je presvedčený, že i keď išlo o špecifický úkon - výsluch maloletej osoby, tento bol prispôsobený jeho veku a jeho intelektu a položené otázky nemožno vyhodnotiť ako sugestívne.

Odvolateľ zdôraznil, že maloletý nikdy konanie popísané v skutkovej vete nespájal s inou osobou ako osobou obžalovaného prezývaného „D.“, a preto nie je namieste do konania žalovaného v obžalobe vnášať inú osobu ako obžalovaného. Prokurátor k výpovedi maloletého akcentujúc, že táto bola preverovaná aj znaleckým skúmaním znalkyňou PhDr. Zuzanou Bielikovou (posudok č. 28/2020-odvetvie klinická psychológia), podľa ktorého znalkyňa ustálila, že maloletý uvedené prežil, pretože túto skúsenosť opisuje opakovane a podľa jej názoru ak by sa takéto konanie stalo raz - udalosť by vytesnil a zatlačil akoby sa nestala, ale maloletý ju v podstate opakuje a teda situácie sa museli stať viackrát.

Odvolateľ rozobral aj znalecký posudok vypracovaný k osobe obžalovaného O. Y. a uviedol, že i napriek tomu, že PPG vyšetrenie dopadlo negatívne, boli u obžalovaného „zistené skutočnosti, ktoré by mohli zvyšovať jeho rizikovosť vo vzťahu k uspokojeniu pohlavného pudu interakciou s maloletými objektami nie na úrovni deviantnej, ale na úrovni nedevidantnej“. Podľa prokurátora k spáchaniu skutku došlo na nedevidantnej úrovni, čo znalec podľa odvolateľa nevylúčil.

K výpovedi svedkovi: D. S., W. Z., K. X., uviedol, že tieto pre účely trestného konania boli úplne zbytočné, „mali len vytvoriť pre obžalovaného akési PR“, pričom k týmto osobám konštatoval, že vzhľadom na ich vzťah k obžalovanému možno mať dôvodné pochybnosti, pretože sú s ním v „kamarátskom“ vzťahu a majú nekritický pohľad na jeho osobu a navyše ide aj o „osoby, ktoré boli závislé na drogách“.

K osobe matky maloletých detí uviedol: „Obžaloba nikdy nespochybovala, že matka maloletých W. S. nie je učebnicovým príkladom starostlivej matky, ani to, že žila promiskuitným spôsobom života, užívala omamné a psychotropné látky, že si riadne neplnila svoje rodičovské povinnosti. Preto sa k jej výpovedi, ani k výpovedi obžalovaného, kde sú zjavne diskrepancie s výpoveďou v prípravnom konaní vyjadrovať nebudeme. Obžaloba však na základe vyprodukovaných dôkazov, či už z prípravného konania, alebo na hlavnom pojednávaní, nemá žiadne pochybnosti o dôveryhodnosti výpovedi maloletého svedka - poškodeného F. S..“

Podľa názoru obžaloby je napadnutý rozsudok vo výroku o vine ako aj treste nesprávny z dôvodu, že súd prvého stupňa vykonané dôkazy nesprávne posúdil a dospel tak k nesprávnym skutkovým, ako aj právnym záverom. Nakoľko výsluch ml. poškodeného, bol verifikovaný ďalšími dôkazmi, a to svedeckou výpoveďou A. P., vierohodnosť jeho výpovede bolo potvrdená znaleckým skúmaním, a ani znalec z odvetvia klinická psychológia dospelých nevylúčil takéto správanie obžalovaného na tzv. nedevidantnej úrovni, ako aj s poukazom na nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa...“

Na podklade rozvedeného navrhol aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok (podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, ods. 2 Trestného poriadku) a vec vrátil súdu prvého stupňa aby ju znovu prejednal a rozhodol.

K dôvodom odvolania okresnej prokuratúry sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu a písomné vyjadrenie bolo súdu doručené dňa 28.09.2023 a uviedol, že s argumentáciou prokurátora sa nestotožňuje a dal do pozornosti, že jediný svedok, ktorý proti obžalovanému priamo vypovedal je W. S., ktorá ale k výsluchu bola predvedená z výkonu väzby vzhľadom na jej trestné stíhanie v inej veci. Zo strany menovanej sa jedná o akt pomsty, keďže začala žiť s vtedajším priateľom obžalovaného, tento sa s ňou rozišiel a začala si na obžalovaného vymýšľať rôzne klamstvá. Ohľadne skutku však svedkyňa „nič nevidela, nič nepočula a nič nedosvedčila“ a z jej strany ide len o domnienky ničím nepodložené. Vzhľadom na jej drogovú minulosť ako aj motív uškodiť obžalovanému, ju obhajoba hodnotí ako nehodnovnú. Zdôraznil, že menovaná svedkyňa nevedela o svojich 3 deťoch nič uviesť, ani kde sa nachádzajú. V jej osobe sa jedná o nezodpovednú a nespoľahlivú osobu a preto jej výpoveď je nutné brať s rezervou.

Obhajca sa ohradil proti konštatovaniu prokurátora, že vypočutí svedkovia, ktorí vypovedali v prospech obžalovaného boli a sú závislí na drogách, pretože takéto tvrdenia neboli žiadnym dôkazom preukázané, pričom však bola dôkazmi preukázaná závislosť na drogách u W. S. (matky aj maloletého poškodeného).

Za nehodnovernú považuje aj výpoveď profesionálneho rodiča, A. P..

K výsluchu maloletého poškodeného F. a znaleckému posúdeniu znalcom RNDr. Mgr. Dušanom Kešickým PhD. obhajca uviedol: „Výsluch maloletého poškodeného F. bol podľa môjho názoru ovplyvnený zo strany vypočúvajúcej vyšetrovatelky, ktorá ho podstatnú časť výsluchu navádzala na odpovede, ktoré chcela ona sama počuť. Prítomný psychológ žiadnym spôsobom nezasiahol do sugestívneho vypočúvania maloletého F. a tým si nesplnil úlohu, pre ktorú tam bol, aby odstránil následné pochybnosti o spôsobe vypočúvania maloletej osoby, ktorú v konečnom dôsledku potvrdil súd v oslobodzujúcom rozsudku. Maloletý podľa znaleckého posudku nie je (nebol v danom čase) na dostatočnej mentálnej a intelektovej úrovni svojich rovesníkov, jeho úroveň bola znížená oproti populačnej norme, dosahoval úroveň mentálneho veku cca 3 roky. Jeho osobnosť podľa zistení znalca bola emočne a sociálne deprimovaná, najpravdepodobnejšie v dôsledku bez podnetného zanedbaného sociálneho prostredia v období keď nastával jeho prudký rozvoj socializácie, čo zapríčinila jeho matka - svedkyňa W. S.. Preto opäť vznikli pochybnosti aj o výsluchu mal. F., jeho dôveryhodnosti a schopnosti reprodukovať prežité udalosti. Na záver chcem ešte podotknúť, že podľa záverov znaleckého posudku B. D. na osobu obžalovaného, nebolo zistené, že by sexuálna orientácia obžalovaného vykazovala znaky svedčiace pre pedofilnú deviáciu. Taktiež z hľadiska zdravotného stavu a sexuálneho hľadiska neboli zistené žiadne patologické nápadnosti. Zistená bola síce homosexuálna orientácia jedinca, avšak s vyhradenou preferenciou uspokojovania pohlavného pudu na jednoznačne dospelé objekty, dospelé osoby. Taktiež neboli zistené ani žiadne psychopatologicky relevantné znaky, ktoré by mali vyvolávať podozrenie na inú závažnú duševnú poruchu u obžalovaného.“

S poukazom na rozvedené navrhol aby odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie zamietol pre jeho nedôvodnosť.

Preskúmaná trestná vec bola odvolaciemu súdu predložená predkladacou správou dňa 18.10.2023.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry uviedla: „Ja sa v celom rozsahu pridrižiam písomných dôvodov, ktoré predložila Okresná prokuratúra Malacky a s poukazom na tieto argumenty navrhujeme, aby odvolací súd nášmu odvolaniu vyhovel, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.“

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa stotožňuje s tým čo uviedol v stanovisku k odvolaniu prokuratúry, majúť za to, že odvolanie nie je dôvodné a preto ho navrhol zamietnuť.

Opatrovníčka poškodených uviedla, že sa pripája k argumentácii odvolania Okresnej prokuratúry Malacky, a navrhla, aby bolo odvolaniu prokurátora vyhovené, rozsudok zrušený a vec vrátená na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný prehlásil, že je nevinný a v ďalšom sa pripojil k prednesu obhajcu.

Podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu (obdobne aj čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd).

Podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo dňa 4.11.1950 každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku každý, proti ktorému sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona

(1) Kto vykoná súlož s osobou mladšou ako pätnásť rokov alebo kto takú osobu iným spôsobom sexuálne zneužije, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

Podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku Súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Bratislave, na podklade riadne a včas podaných odvolaní primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a zistil, že vo vzťahu k odvolaniu podaného krajskou prokuratúrou dané nie sú. Preto na podklade podaného odvolania okresnou prokuratúrou, postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnuc na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pričom zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Z predloženého spisového materiálu je zistiteľné, že Okresná prokuratúra Malacky, dňa 02.03.2021, pod č.k. 1Pv26/20/1106-23 podala na obžalovaného O. Y. obžalobu pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom v obžalobnom návrhu a vyššie v tomto uznesení.

Súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom obžalovaného O. Y., výsluchom poškodenej matky maloletého - W. S., svedkov: A. P., D. S., W. Z., K. X., postupom podľa § 270 Trestného poriadku prehral kamerový záznam výsluhu maloletého F., boli prečítané znalecké posudky znalcov PhDr. Zuzany Bielikovej a RNDr. Mgr. Dušana Kešického PhD. ako aj všetky ďalšie listinné dôkazy a rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „V predmetnej trestnej veci bolo vykonané kontradiktórne dokazovanie všetkými dostupnými a vykonateľnými dôkazmi, ktoré súd vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne a dospel k jednoznačnému záveru, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že by sa skutok tak, ako je uvedené v skutkovej vete, stal. Pochybnosti pritom vyplynuli aj pri osobe páchatel'a, ako i spôsobe a časovom rámci jeho spáchania. Výpoveďami jednotlivých svedkov (či už priamych, alebo nepriamych) sa nepodarilo ustáliť dej (priebeh) skutku, ba dokonca ani skutočnosť, či ku skutku v spojitosti s osobou obžalovaného skutočne prišlo. V konaní nebol produkovaný jediný dôkaz, ktorým by bezpochyby bola vina obžalovaného preukázaná. Niet v konaní jediný dôkaz, ktorý by jednoznačne podporoval výpoveď poškodeného vo vzťahu ku konaniu obžalovaného, ako i dôkaz, ktorým by bolo možné ustáliť dej, ako i časové ohraničenie spáchaného skutku. Z vykonaného dokazovania bolo naopak bez pochybností preukázané, že poškodený maloletý vzhľadom k spôsobu života jeho matky, prežil viacero traumatizujúcich udalostí, ktoré mali dopad na jeho psychický duševný vývoj. Uvedené bolo v konaní podporené nielen znaleckým skúmaním, v nepriamej korelácii s výsluchmi svedkov, ale vyplývajú taktiež z trestného oznámenia Centra pre deti a rodiny Malacky zo dňa 13.09.2019 (č.l.3), z ktorého vyplynulo, že po návrate detí - poškodeného maloletého a jeho maloletej sestry K., do uvedeného zariadenia, sa deti začali spontánne vyjadrovať o zážitkoch, ktoré prežili počas pobytu u matky. Pri hre spomenuli staršieho A., ktorý je umiestnený v liečebno- výchovnom sanatóriu. Poškodený F. povedal, že v je v ústave, lebo bol zlý na K., robil jej „puc-puc“, čo malo podľa jeho znázornenia znamenať pohyby

sexuálneho aktu. Potom pri rozbaľovaní valčekov plastelíny zobrala K. do ruky červený valček a začala s ním imitovať pohyby orálneho styku. Po večernom kúpaní si K. nahá ľahla na chrbát, rozťahla nožičky a povedala „Ideme na to?“. Obe deti boli v tom čase dosť emočne labilné, s pohotovosťou za všetko plakať, K. sa mala vyjadriť, že ju mama bila, že si mama pichá piko, potom si dá pivo a polom ju bije. Už v prvý deň v zariadení ukazovala K. ako si mama pichá do ruky, ukázala polozahojenú ranku na ruke, že ju pohryzol pes, ukázala tiež staršiu popáleninu na čele z toho ako jej F. zapalovačom podpálil vlasy. F. sa viackrát vyjadril, že ho O. chytal a ľahal za pipíka, že ho to bolelo, že ho O. veľmi zbil, že O. je ujo, D. ujo. Vraj D. tak robila F. s pipíkom, že ich bila, ukazovali facky, neskôr deti spomínali nejakého X., povedali, že to bol mamin muž, že ich bil, F. kúsal pipíka a bolelo ho to. Z vykonaného dokazovania možno vyhodnotiť len jeden jednoznačný záver a síce, že matka výrazným spôsobom zanedbávala osobnú starostlivosť o maloleté deti, ktoré sa s matkou pohybovali vo veľmi nevhodnom a závadovom prostredí, v ktorom boli deti zjavne očitými svedkami, či priamymi obeťami sexuálneho správania iných, čo má bezpochyby patologický dopad na ich psychický vývoj. Svedkyňa A. P., ako profesionálny rodič uviedla súdu, že deti sa po dvoch rokoch u matky vrátili v zlom stave, prežili hrozné veci, deti sa evidentne dlhodobo vyskytovali v narušenom sociálnom prostredí. Z dokazovania ďalej vyplynulo, že v domácnosti obžalovaného, sa deti nachádzali len cca 1 - 1,5 mesiaca, pričom svedkovia a dokonca aj sama matka maloletých detí, starostlivosť obžalovaného vo vzťahu k maloletým deťom hodnotili kladne, svedkovia uvádzali, že obžalovaný mal s deťmi pekný vzťah, deti nevykazovali v jeho prítomnosti žiadne známky obáv, alebo strachu. Obžalovaný vykonával starostlivosť o maloleté deti aj v čase, kedy ochoreli, kedy mali, podľa vyjadrenia obžalovaného a svedkýň, mať vysoké horúčky a z tohto dôvodu aj obžalovaný vyhľadal s maloletým F. pohotovosť, kde musel byť maloletý ošetrený. V kontexte uvádzaných skutočností tak v konaní vyplynuli dôvodné pochybnosti, že obžalovaný sa uvedeného skutku na poškodenom maloleťom skutočne dopustil. Je síce zo znaleckého skúmania zrejme, že maloletý poškodený interpretované udalosti zrejme reálne prežil, no nebolo možné v konaní nad všetku pochybnosť preukázať, že stíhaného skutku sa dopustil obžalovaný. Je nutné poukázať nielen na vek maloletého poškodeného, ktorý prežitie udalosti mohol vnímať so súhrne viacerých traumatizujúcich okamihov, ktorým bol pravdepodobne vystavený opakovane, ale treba hodnotiť komplexne aj jeho výsluch, ktorý bol zaznamenaný na technickom nosiči dát, pri ktorom pri reprodukování udalostí maloletým vznikli pochybnosti o prežitých udalostiach vo vzťahu ku konkrétnej osobe, keďže ako je vyššie uvedené, maloletý poškodený sa v minulosti taktiež vyjadril, že mu mamin muž „kúsal pipíka a bolelo ho to“. V súvislosti so zaznamenaným výsluchom maloletého považuje súd za potrebné zdôrazniť, že spôsob kladenia otázok maloleťmu pri výsluchu (zaznamenané na DVD nosiči) bol evidentne zo strany vyšetrovateľky navádzajúci a aj keď je zrejme, že výsluch maloletej osoby tak útleho veku je značne problematický, nemožno otázky klásť spôsobom, akým to viedla vyšetrovateľka. Maloletý navyiac pri výsluchu uviedol, že v čase skutku mal byť v miestnosti prítomný aj L. - bývalý partner obžalovaného, avšak v zápisnici o výsluchu uvedené absentovalo. Maloletý poškodený taktiež opakovane uvádzal, že obžalovaný mu mal spôsobovať utrpenie aj strkaním prstov do uší, uvedeným tvrdením sa pri vyšetrovaní nikto nezaoberal, táto skutočnosť nebola nijakým spôsobom preverovaná či dávaná do súvzťažnosti k prebiehajúcemu vyšetrovaniu. Naopak, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný sa v čase neprítomnosti matky o deti, vrátane maloletého poškodeného, riadne staral, deti sa ho nebáli, boli v jeho prítomnosti pokojné, zaopatrené, najedené. Tiež nekorelujú s obžalobou závery znaleckého skúmania vyplývajúce zo znaleckého posudku č. 86/2020 RNDr. Mgr. Dušana Košického, PhD., ktorý nezistil žiadnu deviantnú poruchu osobnosti obžalovaného, pričom jeho sexuálnu orientáciu bez podmienky vyhodnotil ako čisto homosexuálnu, orientovanú na dospelých jedincov. Jeho vierohodnosť nebola znaleckým skúmaním spochybnená, bolo tiež potvrdené, že obžalovaný nemá sklon ku konfabulácii, pričom rozborom jeho osobnosti neboli zistené žiadne patologické črty osobnosti. Z uvedeného znaleckého skúmania ďalej súd zistil, že pedofilní zneužívatelia maloletých osôb sú motivovaní deviáciou „in objecto“, teda významnú úlohu má preferencia maloletých, nezrelých sexuálnych objektov, vzhľadovo nezrelých detských objektov v záujmovom spektre relevantnom pre vyvolanie vzrušenia a následné uspokojenie pohlavného pudu deviantným spôsobom. S poukazom na výsledky PPG vyšetrenia bolo však uvedené u obžalovaného prakticky vylúčené. Pri znaleckom skúmaní súčasne znalec na základe údajov klinických a testových, hlavne projektívnych, konštatoval, že u obžalovaného boli zistené skutočnosti, ktoré by mohli zvyšovať jeho rizikovosť vo vzťahu k uspokojovaniu pohlavného pudu interakciou s maloleťmi, no nie na úrovni deviantnej, ale na úrovni nedevariantnej (nepedofilní zneužívatelia maloletých osôb, teda páchatelia, ktorí nepreferujú maloleté objekty, ale ide napr. o tzv. náhradné sexuálne správanie s cieľom dosiahnuť zníženie napätia pri absencii primeraného uvoľňovania sexuálneho napätia). Uvedený záver však podrobným vyšetrením zostal len v rovine možného, nie teda exaktne preukázaného tak, ako bola in concreto určená jeho sexuálna

nedevidantná orientácia. Ako nedôveryhodného svedka však súd vyhodnotil matku maloletých detí, ktorá si zjavne prispôbovala svoju výpoveď s cieľom pôsobiť v čo najlepšom svetle, či zatajiť podstatné skutočnosti skončenia vzťahu s obžalovaným a tak skresliť celkový obraz o jej osobe a skutočnostiach, ktoré sú predmetom tohto konania. Je zrejmé, že deti počas pobytu u matky prežívali opakovane traumatické udalosti, počnúc absenciou lásky a bezpečia z jej strany, ktorá v ich prítomnosti užívala drogy a zrejme mala aj sexuálny styk, cez osobné prežitie sexuálneho zneužívania inými dospelými, či dospievajúcimi osobami, ktoré matka svojim nedbanlivým prístupom umožnila.“

S uvedenými závermi súdu prvého stupňa odvolací súd bez výhrad súhlasí a tieto si v celom rozsahu osvojuje a ich opätovné rozoberanie a hodnotenie by bolo len opakovaním správnych úvah a záverov a preto na tieto výsledky okresného súdu poukazuje a odkazuje.

Vo veci konajúci súd zistil, že obžalovanému O. Y. je obžalobou kladené za vinu, že v bližšie neurčenú dobu v mesiaci jún 2019 až júl 2019 pravdepodobne vo večerných hodinách na adrese Stupava, D. XXX/X v byte číslo 1, minimálne raz chytil rukami maloletého O.S., narodeného 21.04.2015 v čase, keď tento ležal, za jeho obnažený pohlavný úd.

Súd prvého stupňa v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 10 Trestného poriadku vykonal všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie všetkých základných skutočností dôležitých pre trestné stíhanie tak, ako to v prejednávanej veci vyplývalo predovšetkým z ustanovenia § 119 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie.

Aj z dôvodu vyššie uvedeného skutkové zistenia, ktoré viedli súd prvého stupňa k oslobodzujúcemu výroku ohľadne viny napadnutého rozsudku, tak mohli vychádzať (a napokon s poukazom na ďalej uvedené aj vychádzajú) z výsledkov nielen úplného, ale aj zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaných a tiež (a zvlášť) akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na tieto, ako na správne a v podstate aj úplné, poukazuje.

Súd prvého stupňa k týmto skutkovým zisteniam totiž dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. Súd prvého stupňa pri hodnotení ním vykonaného dokazovania v prejednávanej veci tiež, a podľa názoru odvolacieho súdu aj opodstatnene rešpektoval aj jedno zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“, z ktorého vyplýva pre súd povinnosť rozhodnúť v prospech obvineného, ak zostanú dôvodné pochybnosti o niektorej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, jednak ďalšie pravidlo, v zmysle ktorého nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina (ktorú obvinený nie je v konečnom dôsledku ani povinný dokazovať).

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolaním okresného prokurátora je súdu prvého stupňa vytýkané hodnotenie vykonaných dôkazov v rozpore so zásadou trestného konania uvedenou v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, neobsahuje žiadne také konkrétne skutočnosti a okolnosti, ktoré by jednotlivo alebo vo svojom súhrne v prejednávanej veci jednak nasvedčovali tomu, že k namietaným skutkovým zisteniam súd prvého stupňa dospel postupom nezodpovedajúcim zásadám logického myslenia a uvažovania, jednak sponchyňovali opodstatnenosť použitia jedného zo základných pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 ods. 4 Trestného poriadku, v ktorom je upravená zásada prezumpcie neviny a ktorým je jednak pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Odvolačný súd k prokurátorom namietanému hodnoteniu vykonaných dôkazov okresným súdom považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku, dôkazy vykonané vo veci samej, môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Nadriadený súd dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Z odôvodnenia súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku (už vyššie v tomto rozhodnutí čiastočne citovaných) jasne vyplýva spôsob, akým sa vysporiadal s vykonanými dôkazmi a odvolacími argumentmi prokuratúry, v ktorých táto naďalej pokračuje aj v dôvodoch odvolania.

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní.

V naznačenom smere aj judikatúra ústavného súdu konštatuje, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I.ÚS 8/96 <<http://merit.slv.cz/I.US8/96>>, III.ÚS 197/02 <<http://merit.slv.cz/III.US197/02>>, III.ÚS 284/08 <<http://merit.slv.cz/III.US284/08>>). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. (III.ÚS 877/2016 z 13.12.2016).

Teda právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi.

Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa konštatuje, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Aj odvolací súd mal pochybnosti o svedeckej výpovedi maloletého F., pričom svoje úvahy opiera najmä o závery znaleckého posudku, z ktorých vyplynulo, že maloletý F. nemá dostatočne rozvinuté perцепčné a kognitívne schopnosti, ktoré sú predpokladom pre správne vnímanie a reprodukovanie prežitého. Neuspokojenie v oblasti citových potrieb maloletého, mení jeho postoj k realite, a teda výpovede maloletého, ktorý mal v čase výsluchu len päť rokov, nemožno pokladať za celkovo vierohodné.

Hoci je nepochybné, že maloletý poškodený popisované udalosti opakovane prežil, pretože ako vyplynulo zo znaleckého posudku, vzhľadom na celkovú mentálnu a kognitívnu vyspelosť by bolo nemožné, aby si tieto dokázal vymyslieť a opakovane ich prezentovať, no okolnosť, že by sa obžalovaný mal dopúšťať konania kladeného mu za vinu vo vzťahu k maloletému poškodenému preukázaná nebola. Uvedené tvrdenie možno podporiť viacerými svedeckými výpoveďami kde bolo dostatočne preukázané, že v čase keď sa deti nachádzali u obžalovaného boli riadne zaopatrené, mali vo vzťahu k obžalovanému pozitívny vzťah a dôverovali mu. Taktiež bolo o deti postarané v období, keď im bolo nevyhnutné poskytnúť zdravotnú starostlivosť, či navštíviť lekára z dôvodu vysokej horúčky, keď obžalovaný musel suplovať úlohu rodiča, v dôsledku neprítomnosti matky. Preto aj k výhradám prokurátora, že výpovede svedkov boli pre účely trestného konania úplne zbytočné a „mali len vytvoriť pre obžalovaného akési PR“, je potrebné dodať, že je povinnosťou obhajoby zaobštarávať a predkladať dôkazy najmä poukazujúc na zásadu kontradiktórnosti trestného konania a starať sa o to, aby boli v konaní náležite a včas objasnené skutočnosti, ktoré obvineného zbavujú viny alebo jeho vinu zmiernujú.

Podľa prokuratúry, čo vyplýva z odôvodnenia odvolania, všetky vyjadrenia smerujúce voči obžalovanému sú spájané s osobou „D.“ alebo „D. O.“ a je podľa neho nepochybné, že sa jedná o obžalovaného. Je síce pravdou, že maloletý F. spolu so sestrou strávili v období jún a júl 2019 asi mesiac až dva mesiace u obžalovaného O. Y., teda v období bezprostredne predchádzajúcom podaniu trestného oznámenia, no v tejto súvislosti je potrebné uviesť, že je málo pravdepodobné, ba priam až vylúčené, aby si takéto správanie obžalovaného nevšimla matka maloletého F. svedkyňa W. S., resp. aby sa jej maloletý F. o danom skutku bezprostredne nezveril, ale urobil tak iba, s výrazným časovým odstupom, pred náhradným rodičom. V tomto smere je zaujímavé, že o týchto skutočnostiach sa mala matka maloletého W. S. dozvedieť tiež až s odstupom času a sprostredkovane od iných osôb. Navyše, z úradného záznamu nachádzajúcom sa vo vyšetrovacom spise na č.l. 105 je zaznamenaná zmienka o X., o ktorom sa deti náhradnému rodičovi zmienili, že je to mamin muž, ktorý ich bil a F. mal „kusať pipíka“, čo ho bolelo. Z výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní je pritom zrejmé, že po hádke s obžalovaným matka maloletého W. S. odišla žiť s deťmi a bývalým partnerom obžalovaného X. D. ku kamarátke do Pentagonu. Jednalo sa o D. X. a jej manžela O..

Pokiaľ obžaloba namieta, že aj keď išlo o špecifický úkon, tento bol prispôsobený jeho veku a jeho intelektu a položené otázky nemožno vyhodnotiť ako sugestívne, k tomu nadriadený súd v názorovej zhode so súdom prvého stupňa konštatuje, že tento bol napriek prítomnosti odborne spôsobilého garanta, ktorý dohliadal na vykonanie výsluchu v skutku navádzajúci. Je síce pravdou, že išlo o náročný úkon vykonávaný s päťročným dieťaťom, no nemožno ignorovať samotný spôsob kladenia otázok vyšetrovateľkou pri výsluchu. Najviac neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že odpovede maloletého vykazujú značnú nekonzistentosť, kde na jednej strane uvádza, že D. pipíka nevidela, no na druhej deklaruje, že obžalovaný niečo robil, ale bárs čo. Uvedené len podporuje skutočnosť, že u maloletého nie je možné spoľahlivo určiť prítomnosť znakov všeobecnej a špecifickej vierohodnosti, preto má krajský súd za to, že odpoveď maloletého je v mnohých častiach nepresvedčivá a značne zmätočná. V nadväznosti na uvedené neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že výsluch maloletého bol viackrát prerušovaný krátkymi prestávkami a jeho pozornosť bola ťažko udržateľná.

K tvrdeniu prokurátora, že i napriek tomu, že PPG vyšetrenie dopadlo negatívne, boli u obžalovaného „zistené skutočnosti, ktoré by mohli zvyšovať jeho rizikovosť vo vzťahu k uspokojeniu pohlavného pudu interakciou s maloletými objektami nie na úrovni deviantnej, ale na úrovni nedevariantnej“, a že k spáchaniu skutku došlo na nedevariantnej úrovni, čo znalec podľa odvolateľa nevylúčil, je potrebné dodať, že táto námietka je právne irelevantná a v tomto smere ide len o špekulácie. Nepochybné vykonaným

dokazovaním bolo preukázané, že u obžalovaného bola zistená homosexuálna orientácia, avšak s vyhradenou preferenciou uspokojovania pohlavného pudu na jednoznačne dospelé objekty, dospelé osoby. Taktiež neboli znalcom zistené ani žiadne psychopatologicky relevantné znaky, ktoré by mali vyvolávať podozrenie na inú závažnú duševnú poruchu u obžalovaného.

Odvolačný súd teda s prihliadnutím na uvedené skutočnosti a pri vyhodnotení vyššie uvedených dôkazov musí v súlade so závermi prvostupňového súdu jednoznačne konštatovať, že dôkazy vykonané v prejednávanej veci v súlade s Trestným poriadkom na hlavnom pojednávaní nepreukazujú bez dôvodných pochybností skutočnosti, ktoré sú uvedené v podanej obžalobe, a to z toho pohľadu, že by sa stal žalovaný skutok. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov ustanovenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a nie jednostranne ako je uvedené v odvolaní, pričom prvostupňový súd dospel po vykonanom dokazovaní ohľadom podanej obžaloby k správneému záveru.

Na uznanie viny obžalovaného zo spáchania určitého skutku sa podľa zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie ohľadom viny o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov skutku zodpovedá skutočnosti, musí súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia, resp. ak existujú rozpory alebo nedostatočné dôkazy na rozhodnutie o uznaní viny, musí tieto súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Pre uznanie viny nemožno rozhodnutie zakladať na nejednoznačných záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti. Obžalovanému musí byť vina preukázaná spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. V prípade existencie pochybností musí súd postupovať miernejšie (in dubio pro mitio), teda rozhodnúť v prospech obžalovaného (in dubio pro reo). Zo zásady in dubio pro reo tiež vyplýva, že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obžalovaného.

Zo zásady prezumpcie neviny ustanovenej v čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že obžalovanému musí byť vina preukázaná bez akýchkoľvek pochybností a tento nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, hoci svedčiacu v jeho prospech. Prezumpcia neviny znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, resp. obžalovaný nemá povinnosť dokazovať svoju nevinu.

Odvolačný súd dospel po vykonanom dokazovaní v zhode so závermi odvolaním napadnutého rozsudku k záveru, že vzhľadom na výsledky dokazovania zostali dôvodné pochybnosti, resp. nebolo bez akýchkoľvek pochybností dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a preto prvostupňový súd správne, v súlade so zákonom obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku.

Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil podané odvolanie ako nedôvodné a zamietol ho.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.